

Muutin Helsinkiin 12 vuotta sitten. Kävin tuolloin katsomassa vaikuttavan valokuvanäyttelyn eräässä kruunuhakalaisessa galleriassa. Kokemus galleriatilan tunnelmasta oli mykistävä. Tuolloin ajattelin, että jos minusta joskus tulee taiteilija, niin haluaisin pitää näyttelyn tuossa samaisessa tilassa. Nyt se hetki on sitten koittanut. Olen tehnyt esillä olevat työt Laterna Magican tilaa ajatellen ja samalla yrittänyt päästä omassa tekemisessäni uusille vesille.

Olen hyljännyt vahvimman ja varmimman tekemiseni tavan, eli maalaamisen ja tutkinut, mitä uutta ja epävarmaa sisältäni on kummunnut. Näyttää siltä, että näyttelyn teemaksi on muodostumassa ihmisen sisäisen eheyden ja rikkoutumisen vuoropuhelu. Ihmisen/itseni tasapainon etsintää olen maustanut eräänlaisella lempeydellä ja jopa sanoisinko rakkaudella. Teoksia tehdessäni olen samalla opetellut hyväksymään itseni ja ympäröivän maailman epäkohtia, karkeuksia ja vajavuuksia. Teoksissa on paljon minua itseäni ja kokemuksiani elämänvirran pyörteissä.

Laterna Magicassa on ensi kertaa esillä prosessitaideteokseni ”Rakkauslähettiläät”, jota olen tehnyt nyt puolisentoista vuotta päivittäin. Teos on näyttelyn sydän ja valtaa gallerian ison perhosparven tavoin. Olen ”Rakkauslähettiläät”-installaatiota tehdessäni mietiskellyt näpertelyn muodossa ihmisen kykyä lopettaa oma elämänsä. Olen joka päivä halunnut tehdä surutyötä ja hiljentyä menetettyjen elämien äärellä. Teos koostuu 1062 perhosesta, sillä yhtä monta ihmistä teki itsemurhan vuonna 2006.

Näyttelyn muilla teoksilla olen useimmilla halunnut välittää selviytymisen sanomaa. Vuoden aikana on syntynyt myös muutama pikkuinen veistosratsukko, jotka tulevat tähän näyttelyyn. Tapana on ollut, että sankareita on muistettu pystyttämällä heille ratsastajapatsaita. Ratsastajapatsaitteni sankarit ovat keitä tahansa meistä. Ratsukoillani haluan kunnioittaa ihmisiä, jotka sitkeästi jaksavat ponnistella eteenpäin. Ja olla ihmisiksi.